

Szent Imréhez

Mint a közkatona deli hadnagyára,
Halón is előlép suttogó ajkára,
Miként menekültek vihartalan várra:
Ugy nézek rád, földünk patyolat virága!

Voltál mocsaraknak nagy levezetője,
Testi gerjedelmek bátor rendezője,
Vagy hegyre vágyó szív lelkes, hajtó hője —
Ragyogó lelked már zászlónkra van szöve!

Vagy a nagy lendítő, vagy a nagy állító,
Helyettünk is sújtott szent villámhárító,
Mikor hazánk volna hínáros szörnyű tó
Tükrén nőtt szűzvirág, Istent vidámító.

Nagy atyád földünkbe szúrta a keresztet:
Te azt a szívedbe még mélyebben verted,
Tested kívánságát keresztre szegezted:
Üdvös rézkigyó lett, ki sziszegve vesztett.

Éjes éjtszakákon, ha letűnt már napja,
Botorkáló század fényét tőle kapja;
Planéta-lelkének pályán tartó napja,
Ifjan, meddőn, holtan: mégis édesapja!

Szeretném, szeretném járni az országot,
Táborba hívni a magyar ifjúságot!
Héj, magyar ifjúság! Nem érzed, nem látod?
Ihol a vezéred, ihol a királyod!

Szeretném, szeretném, véremmel szeretném.
Ha sok szív kigyúlna ezen a nagy eszmén,
Milió ifjakkal zengvén azt zenghetném:
Ő az út, a zászló, a tavasz, az eszmény!

Székely László.

A szent asszony

Wartburg fölött vad német szél füttyül,
Hó csillog fönt a hesszen ormokon,
Idegen ország. Nincsen itt rokon,
Baljós vidéke leprás, szörnyű föld...

A férj Szentföldre ment nehéz csatákra,
Utközben halt s olasz főveny takarja.
Az özvegyet itthon mindenki marja,
Végasza Jézus s három drága árva.